

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

หยดน้ำหวาน ในหยาดน้ำตา

อรุดา ไควน์

ความรัก ความงาม และความเศร้า
รูปเงาความทรงจำจากคนรัก
ของนักเขียนหนุ่มแห่งหุบเขาฝนโปรยไพร

ก่อนนวนิยาย

เวลาสิบปีนานแค่ไหนกัน ฉันเคยคิดว่ามันต้องนานกว่าสามสิบหก
ปีที่ผ่านมาในชีวิตฉัน มันจะคืบคลาน เตะตะเถะทีละชั่วโมง ทีละวัน
บนเส้นใยบางๆ ของความเป็นและความตาย ด้านใต้คือมหาสมุทร
แห่งน้ำตา ด้านหลังคือสวนผลไม้แห่งวัยเยาว์ และด้านหน้า-หาก
ฉันไปถึง คือทุ่งทองซึ่งเปล่งปลั่งด้วยวุฒิภาวะ

ฉันไร้เดียงสาตลอดมา ฉันมองโลกแต่ด้านงามเสมอมา,
กระทั่งพี่ตาย

วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2549 เราฉลองวันเกิดปีที่ 40 ของพี่ใน
โรงพยาบาล

เรายังไม่แก่ พี่บอก ตอนที่ฉันพุงพี่เข้าห้องน้ำ
แล้วพี่ก็ยิ้ม, รอยยิ้มที่มีเสียงของพี่

หมอให้ยาฉุนใหญ่ และนัดอีกครั้งสองสัปดาห์ข้างหน้า พี่
ใกล้หายแล้ว อีกหนึ่งเดือนเราจะเดินทางขึ้นเหนือ เราจะเรียก
สถาปนิกมา และสร้างบ้านคล้ายบ้านของเจฟฟรีย์ บาวา เราจะ
สร้างลูกนกของเราในเชียงราย

ฉันถามตัวเอง ควรเริ่มจากตรงไหน แล้วฉันก็พบว่า มันนาน

เหลือเกินกว่าที่จะได้พบกัน มันนานมาก-กว่าที่เราจะรักกัน

แต่ฉันจำได้

ฉันจำได้มากเลยละ จดจำแม้ครั้งที่ยังไม่เห็นหน้าพี่ ตั้งแต่พี่เป็นคนอื่นซึ่งอยู่ไกลห่างออกไป

เป็นความจริงที่ฉันไม่เคยรู้สึกพิเศษกับพี่ ฉันรู้จักพี่เท่าที่นักอ่านรู้จักนักเขียน อืม...ฉันไม่ได้ชอบงานพี่เป็นพิเศษ มันทิ้งช่วงและยาวมาก สำหรับฉัน มันเป็นงานที่น่านับถือ แต่ไม่ได้น่าอ่าน

ฉันเคยส่งงานให้พี่พิจารณาในนิตยสารไรท์เตอร์ บทกวีไม่ได้เรื่องได้ราวของฉัน ฮะฮา นึกขึ้นแล้วก็ฮา ฉันเป็นสมาชิกไรท์เตอร์ แล้วฉันก็คิด-เฮ้ย! ทำไมไม่ลองส่งงานไปบ้างละ

พี่เขียนไปรษณียบัตรตอบมา

บทกวียังไม่ผ่าน แต่ต้นฉบับสวยมาก ผมขอเก็บไว้ประดับห้องทำงานนะครับ

4

กอดของพี่ทำเอาฉันอยู่ไม่สุข รำคาญตัวเอง ฉันคิดถึงพี่บ่อยเกินไปแล้ว จะอะไรหนักหนา-กับกอดซึ่งไร้ความหมาย...

ไม่สามารถออกไปจากมัน พี่ยังกอดฉันอยู่ กอดซึ่งหลอกหลอนฉัน

พี่คลายอ้อมกอด ถาม “รู้มั๊ย หมายถึงอะไร”

เฮ้ย...ยังมีหน้ามาถาม พี่นั่นละ ต้องการอะไร ฉันจ้องตาพี่ ยิ้ม “พี่คงไม่ได้ชอบพี่หรอกนะ”

พี่เงิบ

“เหงาใช้มั๊ย”

“ถ้าไม่รู้ก็ช่างเถอะ” พี่กอดอีก คราวนี้แน่นอย่างกับรู้งัด แล้วพี่ก็ลงไปชั้นล่าง

ฉันนึกถึงเวลาสั้นๆ นั้นบ่อย, เหมือนเพลอกสิ้นน้ำลาย... แว่นตาของพี่ กลิ่นกายพี่ ถ้อยคำพี่ และรสสัมผัส-ซึ่งประหลาดนัก ไม่ใช่ความเสนาหา แต่ก็ไม่ใช่ด้วยมิตรภาพ

ช่วงฟุตบอลโลกถือเป็นรางวัลของจีน หนึ่งเดือนเต็มที่พี่ไม่
 หน้างอ ไม่เครียด พี่ยังชงกาแฟ และเดินขึ้นชั้นบนทุกเช้า แต่พี่รู้
 อะไรมัยละ แคพี่ยิ้ม วันนั้นก็กลายเป็นอีกวัน

ยิ้ม, เท่านั้นเอง

พี่ติเรกมาจากกรุงเทพฯ พร้อมกับพี่ทอง เราสี่คน บางวัน
 ก็มีสมพร บ่าวน้อง และเพื่อนชาวสวนคนอื่น รวมแล้วเกือบสิบ
 ดู่ทิวี่จ้อ 14 นิ้วด้วยกัน นักฟุตบอลตัวเท่านี้ว ลูกฟุตบอลเล็กเหมือน
 ถั่วเขียว แต่เราสนุกกันมาก

พี่ติเรกเอาตารางการแข่งขันติดกระดาดข้างเตียง เจาะรู ร้อย
 เชือกกล้วย ห้อยไว้บนผนัง พี่ติเรกเชียร์บราซิลสุดใจสุดตัว ทุกวัน
 เขายืนฟังตารางฟุตบอล มือข้างหนึ่งทำเอา อีกข้างถือแก้วกาแฟ
 นิ้วชี้บนตาราง ตรงคำว่าบราซิล

“ชนะ ชนะ ชนะ เข้ารอบ” หันมายิ้มหวานให้เรา

พี่หัวเราะหึหึ “บอลอะไร ชนะอย่างเดียว มันก็ต้องมีแพ้มั่ง”

ฉันเอาความมั่นใจมาจากไหน พ้ออาจสงสัย แรกทีเดียว ความ
 มั่นใจของฉันมาจากความโง่ ฉันไม่รู้อะไรเลย จึงมั่นใจอย่างผิดๆ
 ต่อมาฉันเรียนรู้จากคำปราชญ์ การถูกปฏิเสธ ความผิดหวัง ฉัน
 ยอมรับทุกสิ่งที่เคยเป็นและกำลังมี ยอมรับกระทั่งด้านมืดดำ ส่วน
 ซึ่งอัปลักษณ์ สิ่งน่ารังเกียจ ฉันจึงมองมันกระทั่งได้ความเชื่อมั่น
 อีกชนิดมา

เชื่อมั่นในความจริง โดยเฉพาะความจริงใจ

ฉันเชื่อในความสัมพันธ์ซึ่งดูคล้ายไม่มั่นคงของเรา เพราะฉัน
 คว้าหัวใจมากองตรงหน้าพี่ โดยไม่หวังจะได้อะไรกลับ

ความมั่นใจในการเขียนมาจากการค้นพบน้ำเสียงของฉัน เสียง
 ซึ่งได้มาจากการยอมรับตัวเอง พี่คะ ฉันเป็นนักเขียนเรื่องรักอย่าง
 แน่نون ความรักที่ฉันรู้จักหาได้ดั่งลม ผุดผ่อง แต่มันเกิดขึ้นภายใน
 ตัวฉัน มันจริง!

เขียนเรื่องรักต่อไป ทำให้พ้นจากความเป็นเรื่องสั้นพินิจ

พี่ใช้เวลาอ่านเรื่องสั้นของฉันเกือบชั่วโมง ฉันทนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ออกไปถอนหญ้าในแปลงดอกไม้ เดินกลับมาดู พี่ยังอ่านไม่จบ เอาละ ฉันไปหลังบ้าน เพื่อในครัวมีอะไรให้ทำ ฉันชอบเรื่องสั้นเรื่องนี้มาก ถ้าพี่บอกว่ามันไม่ดี ฉันจะอย่างไร

ก่อนหน้านี้ ฉันเขียนแล้วสองสามเรื่อง ซึ่งพี่ให้ความเห็นว่าพอใช้ได้ ฉันก็คิดอย่างนั้น ขณะเขียน ฉันข้ามพรมแดนเดิมไม่ได้ รู้ตัว แต่ต้องเขียน หกกอยากทะเลลูพุดาน อยากไปให้ถึง อยากเพิ่มศักยภาพก็ไม่มีหนทางอื่น นอกจากเขียน

กลับเข้าบ้านหนที่สาม พี่นั่งสูบบุหรี่ ครุ่นคิด

ฉันเดินไปนั่งขัดสมาธิบนเสื่อ หยิบหมอนมากอด รอ...

“แน่ใจนะว่าจะใช้วิธีนี้” พี่ถาม

ใจหล่นวูบ “ไม่ดีหรอกค่ะ”

พี่พลิกต้นฉบับที่ละแผ่น มองหน้าฉัน “อาจเป็นปัญหากับคนอ่าน โดยเฉพาะคนที่เคยอ่านงานของอุรุดา”

เว้นเสียแต่การเขียน นอกเหนือจากนั้นพี่ไม่เคยวางแผน อยากทำอะไร-ทำ คิดเมื่อไร ทำเมื่อไหร่ และทำอย่างกับกำลังเล่นสนุก

มีเด็กคนหนึ่งอยู่ในตัวพี่ เด็กชายผู้หลงใหลการทดลอง ชอบผจญภัย และอยากจะเป็นที่หนึ่ง (ในทุกด้าน)

เด็กชายคนนั้น, เขาเล่นขายของกับฉันด้วยละ เขาชม ฉันเป็นแม่ค้าสวยที่สุดในโลก เขาชวนฉันเล่นซ่อนหากับผักในดงหญ้า แชน้ำคลองกับฉันเป็นชั่วโมง เขาปั่นตั้นเงาะโดยจินตนาการว่าเขาเป็นซาไก เขาเดินป่าด้วยก้าวย่างของเสียดา เขายืนยันกับฉัน ทุกสิ่งเป็นไปได้ หากเรา-คนตัวเล็ก ต้องการมันอย่างแท้จริง

พี่คะ ฉันหลงเขาหัวปักหัวปำ เขาปลุกเด็กหญิงผู้หลับใหลในตัวฉันให้ตื่น มอบความกล้าหาญแก่ฉัน แต่ฉันก็กลัวเขาด้วย กลัวว่าวันหนึ่งเขาจะบอก ทั้งหมดนั้นเป็นการทดลอง เราแค่ลองใช้ชีวิตด้วยกัน ไม่มีความจริงแท้ เลิกเล่นกันเถอะ ไม่สนุกแล้ว

ลงจากเขา พักจนหายเหนื่อย พี่ชวนฉันไปตลาด เข้าเมือง ซื้อของมาตุนเต็มตู้เย็น นั่นหมายถึงเราจะอยู่โยงเฝ้าบ้านจนกว่าเสียดังหมด หลังจากขึ้นเขา พี่มักเขียนได้สั่นไหล รวากับเขาหลวงมอบพลังสร้างสรรค์แก่พี่

ผ่านครั้งแรกได้ ฉันไม่มีปัญหากับการเดินป่าอีกเลย ฉันถอดรองเท้าเดินบนลานทรายทุกวัน ฝ่าเท้าจะได้ไม่บวมเกินไป ฉันซื้อเบาะใหม่ ใหญ่เท่าของพี่ ฉันเตรียมเสียดังเอง แน่นนอน ฉันเตรียมได้ดีกว่าพี่ ฉันเป็นแม่บ้านนี่นา

พี่ ฉัน และสมพร เราขึ้นเขาเท่าที่อากาศและโอกาสอำนวย เพื่อนร่วมทางเปลี่ยนไป แต่เราสามคนลุยด้วยกันเสมอ ถ้าไม่มีสมพร ไม่รู้ปานนี้ฉันจะเป็นอย่างไร ฉันเกือบเหยียบบงถ้าสมพรไม่ร้องบอก ไม่มีใครตาดีเท่าเขา และแม้แต่พี่ก็ยังไม่ระวังหน้า, หลังให้ฉันอย่างที่สมพรทำ

ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะเสียดังการขึ้นเขา ครั้งแรก ฉันเดินทาง

อาจเพราะเราต่างสร้างเรื่องเล่าซับซ้อน เราจึงหาความจริงได้
ยากเย็น เว้นเสียแต่ความจริงบางประการที่อยู่ในนวนิยาย

ฤดูร้อนเป็นนิยายรักอย่างแน่อน เพียงผิว เราจะเห็น
ความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มเมืองกรุงกับสาวชาวบ้าน แต่ทั้งหมดนั้น
เพื่อส่งเสริมผลักดันความรักของพี่ที่มีต่อสถานที่และวิถีแห่งหมู่บ้าน

พี่ไม่เคยอ่อนหวานเท่านี้มาก่อน ฤดูร้อนจะทำให้พี่ได้รับความรักจากนักอ่านมากมาย นั่นก็เพราะพี่เขียนด้วยความรัก

พี่บรรยายสิ่งละอันพันละน้อยอย่างช้าแรรายละเอียด ฉัน
เห็นเงาทุกวัน แต่ครั้นอ่านฤดูร้อน ฉันต้องกลับไปพิศลัดต้นของมันอีกครั้ง

เหตุใดฉันไม่เห็นอย่างพี่ และหากอยากเขียนถึงมัน ฉันจะ
เขียนอย่างไร

นักอ่านที่เคยชินกับความหนักแน่นของแผ่นดินอื่นอาจตั้ง

ฉันมองเครื่องแขวนเหนือโต๊ะทำงานอยู่นาน อยากลองนับสีของมัน ฉันเคยบอกพี่แล้ว มันเหมาะกับพี่ด้วย ตอนสั่งทำ ฉันให้ใจพ็น้อยมาก แต่เพราะเธอรู้จักฉันดี และเพราะเธอเป็นศิลปิน เธอจึงถักมันสำหรับฉัน มันตั้งใจตั้งแต่แรกเห็น ฉันไม่เคยเบื่อที่จะพักสายตากับมัน เครื่องแขวนมอบลพละกำลังแก่ฉันเสมอ

พี่คะ ในห้องทำงานนี้ เมื่อมองผ่านมู่ลี่หน้าต่างออกไป จะเห็นแสงแดดพาดพื้นผนังบ้านตรงกันข้าม บรรดาช่องหน้าต่างที่ไม่เคยเปิด เหล็กดัดขึ้นสนิม ท่อน้ำทิ้งสีฟ้า คอมเพรสเซอร์แอร์ คอมเพรสเซอร์แอร์ และคอมเพรสเซอร์แอร์ ถ้าพี่เป็นฉัน พี่ก็คงเลือกเครื่องแขวนมากกว่าทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ค่ะ! แม้ว่าฉันเพิ่งถอยแอร์ใหม่มาแทนเครื่องรุ่นปู่ผู้สละชีพในหน้าที่อย่างสงบ ฉันขายซากมันได้ 500 บาท ซากของเครื่องปรับอากาศอายุกว่าสิบปียังมีราคา ฉันนึกขอบคุณ มันช่วยให้ฉันทำงานอย่างสบายตัวมาหลายปี เป็นไปไม่ได้เลยที่จะนั่งทำงานในห้องนี้โดยไม่มีเครื่องปรับอากาศ บ้านมีต้นไม้

พี่จำ พี่ดูเศร้าเหลือเกิน ฉันไม่เข้าใจเลย เราคุยกันแล้วเกี่ยวกับ
 สำนักพิมพ์ที่ยังไม่มีชื่อโดยมีนาครหนุนหลัง ฉันพร้อมลงมือกับพี่
 พร้อมเรียนรู้เรื่องสิ่งพิมพ์ วันนี้ เดี่ยวนี้ ฉันก็พร้อม นั่นคือหนทาง
 ที่พี่จะสบายใจไม่ใช่หรือ รวมเรื่องสั้นเล่มใหม่ของพี่เพิ่งเสร็จ เรา
 ควรฉลอง ทำงาน จัดปาร์ตี้ ชวนสมพรกับบ่าวน้องไปนอนในสวน
 จะชื่นชาก็ยังได้

พี่บรรจุหนังสือ ส่งไปให้เพื่อนนักเขียนในภูเก็ต กรุงเทพฯ
 และที่อื่น พี่บรรจุหนังสือลงซองอย่างถนอมกระดากะ นั่นคือดวงใจ
 ของพี่ พี่วางเล่มหนึ่งไว้บนโต๊ะบ้านครูเข็ม อีกหนึ่งบ้านครูล้าน อีก
 เล่มสำหรับพี่ใจ เราขับรถไปมอบให้พี่ประมวลที่พัสดุ พี่ทำด้วยความ
 กระตือรือร้น อย่างมีความสุข แต่เมื่อกลับถึงบ้าน พี่ก็เอาแต่นั่งสูบบุหรี่
 มองเหม่อไปนอกหน้าต่าง

ฝนหนักมาก ถ้าเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของสี่ปีที่ผ่านมา
 ฝนซึ่งเคยทำให้พี่กระตือรือร้น ฝนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเขียนของพี่

หลังผ่านฝนยาวนานของพรหมคีรี สายฝนก็ไม่โรแมนติกอีก

ต่อไป ฝนในตุลาคมนั้นหนักหนาว่าทุกปี แต่ฝนในพฤศจิกายนตกอย่างไม่เคยพบเห็น ฉันคงไม่รู้จักความจริงแท้แห่งสายฝน หากไม่ได้อาศัยอยู่ที่นั่น ปริมาณน้ำเทลงจากฟ้าไม่ขาดสาย ติดต่อกันทั้งวันคืน ฝนเม็ดใหญ่ทั้งตัวนั่ง รวากับบนฟ้าคือต้นน้ำ ขอบฟ้าเป็นหน้าผา น้ำทั้งหมดไหลลงสู่หมู่บ้าน

กลางคืนฟังฝนจนหลับ, สายฝนอันบ้าคลั่ง ยามเช้าถูกห่อหุ้มด้วยน้ำฝน ยามเที่ยงวันเหมือนยามเย็น อย่าฝันถึงแดด แสง ลักลั่นฉันก็ไม่เห็น เราอยู่ในโลกที่มืดมิด ชื้นฉ่ำ เราไม่เปียก แต่ทุกสิ่งภายนอกถูกกองทัพน้ำกระหน่ำโจมตี

ไม่เพียงไฟที่สามารถทำลาย น้ำก็เช่นกัน หากตกอย่างนี้อีกสองวัน ไม้ดอกคงตาย รากเน่า ไบร่ว แต่นั่นไม่สำคัญเท่าเรา ฝนเพิ่มน้ำหนัก กดหน่วงใจอย่างประหลาด ไม่มีทุกข์ ไม่มีปัญหา แต่เราไม่อาจหายใจอย่างปลอดโปร่ง

หยดน้ำหวานในหยาดน้ำตา • ชูรุตา โควินท์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์มติชน, มิถุนายน 2560

พิมพ์ครั้งที่ 2 : สำนักพิมพ์มติชน, สิงหาคม 2560

ราคา 370 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชูรุตา โควินท์. หยดน้ำหวานในหยาดน้ำตา. พิมพ์ครั้งที่ 2 — กรุงเทพฯ : มติชน, 2560 408 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-02-1669-2

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเื้อ, สุชาติ ศิริสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวงรณ์ เทจิระ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, อพิสิทธิ์ ชีระจาวรรณ

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุณปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : มณฑล ประภากรเกียรติ • บรรณาธิการเล่ม : โมน สวัสดิ์ศรี
พิสูจน์อักษร : ไรติช่วง ระวีวัน, สุธาสิณี เฉลียวธนา • กราฟิกเลย์เอาต์ : กวาลัย เจนกิจณรงค์
ออกแบบปก : นพเก้า เนตรบุตร • ศิลปกรรม : นุสรา สมบุญรัตน์ • ประชาสัมพันธ์ : สุภชัย สุชาติสุตาธรรม

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในภาคพิเศษ

กรุณาสอบใจติดต่อโดยตรงกับเรา

โปรดติดต่อโดยตรงที่ : บริษัทมติ จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3363 โทรสาร 0-2591-9012

สำนักพิมพ์มติชน

www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนามาล ประชาโนวณ 1 เขตตจจกร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สืษาวตา : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนามาล ประชาโนวณ 1

เขตตจจกร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุทธประชาสรจรี 2 ตำบลบางพูด

อำเภอปากเกร็ด จังหัดนนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทพณสดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนามาล ประชาโนวณ 1

เขตตจจกร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360 โทรสาร 0-2591-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuohak, Bangkok 10900 Thailand

PRINT
ON DEMAND

ฝ่ายงานรับจ้างพิมพ์ : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

สิ่งล้ำค่าที่ “นกพงศ์ สงสมพันธุ์”
ฝากไว้ให้คนรุ่นหลังก็คือผลงานวรรณกรรมอันทรงคุณค่า
กว่ายังมีอีกสิ่งหนึ่งที่คงเหลือร่องรอยให้เล่าขาน
นั่นคือความรักอันแบ่งบานระหว่างเขากับ “อุรุดา โควินท์”
“หยดน้ำหวานในหยาดน้ำตา”
จึงเป็นนวนิยายที่ถูกเขียนขึ้น
เพื่อจดจารถึง “เขา” และ “เธอ” เมื่อกว่าสิบปีก่อน
อย่างน้อยก็เพื่อตระหนักว่า...
ถึงแม้บางอย่างจะผันแปรเปลี่ยนไป
ทว่าความรัก ความผูกพันที่เคยกำเนิดเกิดก่อ
ย่อมไม่อาจลบเลือนได้...

www.matichonbook.com

ISBN 978-974-02-1559-2

370.-

9 789740 215592

นวนิยายไทย

